

nős vagyok, ó, nem érzem magam tisztának, de nem bűnös a munkám.”

Az olthatatlan tisztaságvágy Péguyt végül is elvezette Istenhez. Egyik fia súlyosan megbetegedett és Péguy hosszú napokon keresztül gyalog zárándokolt el Chartresba. Az egykori ateista napokon keresztül rózta az utat a lakóhelyétől többszáz kilométernyire fekvő székesegyház felé, amely az ő szemében egy középkori egyházközséget jelentett. S itt találkozott az eredendő tisztaság örök jelképével, a Szent Szűzzel. Ez volt életében a fordulópont. Utána mondotta Stanislas Fumetnek: „Számomra egyetlen dolog, a Szeplőtelen Fogantatás körül forog minden.”

Péguy nemsokára meglátta a dolgokat eredeti tisztaságukban. 1914-ben az elsők között vonult a harctérre s az első volt a francia irodalom nagy szellemei közül, akik ott estek el a német arcvonal előtt.

Stanislas Fumet írja: „A legtisztább és legártatlanabb volt mindnyájunk között.”

És ez az ártatlan lélek most kezdi betölteni oly gyorsan félbeszakadt földi hivatását. A kiábrándult, feldúlt, de újra alkotni akaró Franciaország fiatalságának csak egy aszkéta, szociális és tiszta férfi lehet az eszményképe.

A „legtisztább és legártatlanabb” minden tette szimbólummá változott azóta és talán követőkre is talál.

Posszonyi László.

HORVÁTH BÉLA:

ÜZENET

A testem él, de mintha nem is élne.
Két oldalon, két arkangyal kísérne,
Az égi dombok csillogó vizére
Vezérel engem az egek vezére.

Sírgödöröm tündököl, ha belenézek,
Nem rág belém a rothadás, a végzet,
Nem sárgít meg a sorvatag enyészet,
Mert ölve lettem itten én egészebb.

Engem megölni senkisémm tud immár,
Belém nem kaphat semmiféle kín már,
A vállaimra égi rózsák ring már
S az örök élet lassú vize himbál.

A puszták pornak mondtam égi rendet.
A mennyország a kutyáknak izenget,
A régi kínból égi körbe kerget,
Már itt se lengek, mint üveg, derengek.

Az élet rólam lassanként levásik,
De fölmegek a *Szent Ökör* Tamásig,
A sírgödörből a föltámadásig,
Az égi karba, örök folytatásig!